

ΤΟ ΞΑΝΑΣΚΛΑΒΩΜΕΝΟ ΧΩΡΙΟ

ΜΑΥΡΟ πουλί τὴν ἄτυχη
Κουτσούτλιανη διαβαίνει
Κι' ἄγριο ἀφίνει λάλημα
'σὰν μήνυμα θανάτου
Καὶ λὲς μαχαῖρ· 'ς τὴ καρδιὰ
κάθε παιδιοῦ της 'μπαίνει
Καὶ κλαίει τὸ φτωχὸ χωριὸ
τὴ μαύρη συφορά του.

« Πνίξτε, παιδ' ἄ, τὸν πόνο σας !
τὰ δάκρυα δὲν ἀξίζουν,
Κεῖνοι τὴ γῆ ποῦ κυβερνοῦν
'κεῖνοι ποῦ τὴν ὀρίζουν,
Δὲν θέλουν πλιὸ γιὰ τὸ Σταυρὸ
οἱ λόφοι σας ν' ἀνθοῦνε,
Νὰ λάμψη τ' ἄστρο θέλουνε
τ' ἀγαρινὸ νὰ 'δοῦνε·

Σύρτε με ΚΕΙΟΝ 'ποῦ διώχνουνε
γιὰ δόξα τοῦ Προφήτου,
Σύρτε ! τὸ κλάμμα μάταιο,
σύρτε καὶ σεῖς μαζί του ».

Φεύγουν. . . κι' ἀφίνουν 'πίσω του.
ἄγρια φωτιὰ νὰ καίη
τὰ ἄτυχα καλύβια τους
μαζῇ μὲ τῆς καρδιαῖς τους

Ὅσῳ ἀκόμα ἔχουνε
 λίγαις στιγμαῖς δικαῖς τους
 Ἐκεῖ. . . ἔς τὸ ἔρημο χωριό,
 ποῦ κάθε πέτρα κλαίει.

Καὶ φεύγουν — τῆς ἀπελπισιᾶς
 λὲς κ' εἶνε καραβάνια —
 Σκυρτοὶ καὶ μὲ τὸ βλέμμα τους
 ἔς τὴ γῆ προσηλωμένο,
 Ὅσῳ τ' ἀρφανὰ ποῦ θάψανε
 ἀγαπημένη μὲννα
 Κι' ὁ κόσμος εἶνε γύρω τους
 πρᾶγμα ψυχρὸ καὶ ξένο.

Καὶ κᾶπου κᾶπου στρέφουνε
 ὀπίσω τὸ κεφάλι
 Νὰ δοῦν 'κεῖ ποῦ συνήθισαν
 ὡς τότε νὰ κυττοῦνε.
 Καὶ ζωγραφῶν τὰ μάτια τους
 δὲν ἀπανταίνουν ἄλλη.
 Παρὰ τῆς φλόγες, τὸν καπνό,
 τῆς σπύθαις ποῦ πετοῦνε.

Κι' ὅμως, γιὰ ἄλλη ζωγραφιά
 δὲν λαχταροῦν ἐκεῖνοι.
 Φεύγουν μακριὰ. . . μὰ ὅλο 'κεῖ
 γυρνᾷ τὸ πρόσωπό τους,
 Ὡς ποῦ μιὰ βλέπουν ἔς τὸ στερνὸ
 μικρὴ φωτιά ποῦ σβύνει. . .
 Κ' εἶνε τ' ἀποχαιρέτημα
 ποῦ στέλνει τὸ χωριό τους.

ΘΕΜ. ΣΟΛΟΜΟΣ